

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. április 19.
(vasárnap este)

Horváth Géza

ÚJJÁ LETT MINDEN

Énekek: 689, 613, 625

Alapige: Galata 1,11-16

Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdetem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. Mert hallottátok, milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. És a zsidó hitűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, oly sokszor kérünk tőled áldást: Áldj meg bennünket. Most az ének szavával azt kértük, és kérjük most szóban is: ne csak áldást adj nekünk, hanem tégy áldássá bennünket.

Köszönjük, hogy mindez csak akkor lehetséges, ha igéd a szívünkben elvégzi a maga munkáját. Azt az újjászülő, újjáteremtő munkát, amelyet csak a te igéd tud elvégezni. Semmi és senki nem képes arra, hogy megváltoztasson bennünket, de ha te megváltoztatsz, akkor újjá lesz minden.

Azt énekeltük: Jézus, jövök, jövök hozzád. De hadd adjunk hálát azért, hogy te jöttél hozzánk. Te hagytad el a mennyei trónt, a mennyei világot. Szolgai formát te vettél fel. Te voltál engedelmes halálig, mégpedig a keresztfának haláláig, azért, hogy eljőve megkeresd és megmentsd, ami elveszett.

Köszönjük, ha már a mi életünket kiemelted a sárból, ha elhagyhattuk a te kegyelmed által életünk csúf romjait.

Kérünk, hogy szólj most hozzánk egészen személyesen, konkrétan, ha még mindig a romokon siránkozunk, ha még a romokon más segítségre várunk, vagy másba vetjük a bizalmunkat, vagy magunkon próbálunk segíteni. „Ha nem jössz segélyre, Jézus, kialszik minden remény, és itt a vak éjben, Jézus, a mélybe veszek el én.”

A mélységből szeretnénk kiáltani hozzád. Hallgasd meg imádságunkat és könyörülj rajtunk.

Ámen.

Igehirdetés

A kalauzunk szerint a Galatákhoz írt levelet olvassuk ezekben a napokban. Számomra az volt az érdekes, hogy amikor elkezdtük ezt a levelet olvasni, teológusként tudtam, vagy sokan tudjuk, hogy a Galatákhoz írt levél az egyik olyan páli levél, amely komoly, mély teológiai igazságokat tartalmaz.

Luther is nagyon szerette ezt a levelet, hiszen a levél központi üzenete, hogy az ember kegyelemből igazul meg, és nem cselekedetekért van a megigazítás, az üdvösség.

Az volt a számomra az érdekes, hogy ez a nagy teológus, Pál, aki nyilván roppant sokat tudott, és még többet hitt, ezt a mély teológiai tartalmú levelet mivel kezdi? Egy személyes vallomással. Mégpedig azzal a személyes bizonyágtétellel, hogy Isten ígéje, az evangélium, mit végzett el a szívében. Hogyan változtatta meg gondolkozásmódját, életútját, hogyan adott neki új célt, új szolgálatot, hogyan lett ő boldog, kiegyensúlyozott ember, Jézus Krisztusnak a követe, szolgálója, hírnöke, és ebben a levélben ezt mondja el.

Azt mondja Pál apostol, hogy az evangélium, amelyet ő hirdetett a galatáknak, először neki hirdettetett. Először neki hirdette az Úr Jézus Krisztus. Amikor megjelent neki és megkérdezte tőle: miért üldözöl engem? Pál nem arról beszél, hogy milyen nagyszerű az evangélium, milyen nagyszerű az Isten kegyelme és megigazítása, hogy igazzá nyilvánítja a hívőt, hanem arról beszél, hogy milyen nagyszerű volt Isten munkája az én életemben. Milyen nagyszerű volt Isten kegyelme az életemben. Arról beszél, hogy az evangélium az életét megváltoztatta.

Vegyük komolyan, hogy bennünket csak az evangélium tud újjátenni és megváltoztatni. Senki és semmi más. Azt mondja Pál, hogy ő a galaták között is, meg Korinthusban is, meg a többi helyen is az evangéliumot hirdette. Az evangélium pedig arról szól, hogy Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása megszerezte nekünk a bűnbocsánatot, és ezt Jézus Krisztus kegyelemből ránk alkalmazza, és nekünk adja.

A Heidelbergi Káténkban szép — és most, hogy konfirmáció volt a gyülekezetben, ismét belecsodálkoztam a 19. kérdésbe. Itt szépen levezetik a Ká-

té írói, hogy mit jelent életünkben a bűn, milyen mélyre taszít bennünket, mennyire nincs kilátásunk, reménységünk. De azért mégis van, és azt mondják a Káté írói, hogy akkor milyen szabadítót kell nekünk keresnünk? Olyat, aki valóságos Isten és valóságos ember. És ki ez? A mi Urunk, Jézus Krisztus – mondja a 18. kérdés.

És a 19. megkérdezi: Honnan tudod ezt? És hogy hangzik a válasz? A szent evangéliumból. Nem azt mondják: a Bibliából, pedig az is jó lett volna, ha azt leírják, hanem azt mondják: az evangéliumból. Mert a bűnös ember számára ez örömhír, ez evangélium kell, hogy legyen. Nemcsak az, hogy a Bibliából tudom, hanem én az evangéliumból tudom, amit Isten kijelentett, amely Jézus Krisztusról szól, mint megfeszítettről és feltámadottról. Amely kész és képes arra, hogy bennünket elvonjon életünk csúf romjairól, és a mi drága Urunkhoz emeljen.

Azt mondja Pál apostol ebben a néhány mondatban, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, az nem embertől származik. Én sem embertől vettem, nem is tanítottak rá.

Azt mondja Pál: engem nem tanítottak erre az evangéliumra – pedig tudjuk, hogy ő kinél tanult. Tudjuk, hogy az ókor, az akkori kornak az egyik legnagyobb tanítójánál. Ő maga mondja: Gamáiel lábainál tanulta a törvényt, az ígét, a Bibliát. Igen, engem hűségesen tanított ez a tanító, és én tanultam, csak éppen az evangélium maradt ki belőle. Engem nem tanítottak az evangéliumra.

Az evangélium valóban ilyen, hogy nem ember jelenti meg nekünk, nem ember adja át nekünk az evangéliumot. Hiszen akkor az evangéliumnak nem lenne ereje. Ember hirdeti meg, de az, amikor azt mondja Pál, hogy az evangélium Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először megörögnek, akkor azt mondja: az evangélium azért képes az életünket megváltoztatni, mert az Isten ereje és hatalma van benne. Nem emberi szó képes arra, hogy beleszóljon az életünkbe, hanem egyedül Isten, és a Szentlélek munkálja bennünk az evangélium üzenete által az új életet és az új szívet.

Azt mondja Pál apostol: nem tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. És elmondja, hogy mit végzett az életében az evangélium: Mert hallottátok, milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam, minthogy felettébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak.

Valóban Pál egy nagyon aktív, vallásos életet élő, minden szertartásnak, előírásnak eleget tevő zsidó ember volt. És mit mond ebben az igében? Azt, hogy ez voltam. Pál apostol tud beszélni a múltjáról, amelyen Isten megkönyörült, és éppen ezért tud beszélni arról, hogy Isten kegyelme által mivé lett. Nem tartotta meg a rajongás. Nem tartotta meg a vallásos buzgóság. Pedig sok ember azt gondolja, hogy a vallásos buzgóság elég.

Egyik helyen a Szentírásban olvassuk, hogy „Isten iránti buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint”. Hány emberben van ilyen vallásos buzgóság! Gyerekkoromban annyira figyeltem a szomszédokat. Valóban volt bennük vallásos buzgóság. Reggel, este mentek a templomba, de nem tudom, hogy azt tudták-e, hogy Jézus Krisztus szabadító, megváltó. Ő nyitja meg előttünk a mennyet, Ő az út, az igazság és az élet. Benne gyönyörködhetünk. Őt szerethetjük, és Őt szolgálhatjuk. Nem azon múlik, hogy milyen szertartásnak tesztek eleget, hanem azon, hogy azt, aki azt mondja nekem: kövess engem, azt én elkezdem hűségesen követni.

Olyan csodát olvasunk itt, hogy nem véletlen, hogy sok zsidó embernek kinyílhatott a bicska a zsebében, hiszen mit mond Pál? Azt mondja: Üldöztem az Isten egyházát. Úgy is mondhatjuk ezt: az volt Isten egyháza, amit üldöztem. Nem ahova születtem. Valószínű ott is voltak hívők, mert ismeri az Úr az övéit.

Mindenesetre Pál arról tesz bizonyosságot, hogy Gamáliel lábainál tanultam, de üldöztem Isten egyházát. Az a meghajszolt, megvetett sereg, amelyről ma is azt énekeljük: De szent megújulásért és békéért eped. Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt, és egy terített asztal ad néki új erőt — az az Isten egyháza, és én azt üldöztem.

Mit mond itt az igében? Azt, hogy mivé lettem.

Valamikor, fiatal koromban, én is kérdezgettem sokakat, hogy mikor tértél meg. Ebben nőttünk fel, hogy igen, tudni kell az idejét, a napját, az óráját, a percét. Egy idő óta azt mondom: nem ez a kérdés, hogy mikor tért meg valaki. Bizonyára sokan tudják, Pál is tudta az idejét. El is mondja: déltájban. És vannak a Bibliában többen, akik nem tudják elmondani. Aki az Úr gyermeke, annak egy dolgot el kell tudni mondani: mi voltam és mivé lettem. Valahol mégis van egy határ.

Hiszen ha igaz, hogy Isten kegyelme átvisz engem a sötétségből a világosságba, halálból az életre, igaz az, amit Pál az efézusiaknak mond, hogy ti is halottak valátok, a ti bűneitek s vétkeitek miatt, de könyörült rajtatok és életre hozott — azt tudni kell, hogy halott voltam, de élek. Tudni kell, hogy mikor nyílt ki a szemem, hogy felragyogott nekem a Krisztus. Tudni kell, hogy mi választja el az én régi életemet az új életemtől. Tudni kell, hogy mi voltam, ki voltam, mivé lettem.

Olyan szép, hogy Pál nem szégyelli. Tud róla beszélni. Ebben a nagyívű levélben is, mint a Galatákhöz írtban is, tud róla beszélni Pál: üldöztem az Isten egyházát. Erőszakos voltam. Leveleket kértem, hogy a hívőket fogjam össze, hogy vessem börtönbe Isten gyermekeit. Azt mondja: ti ezt hallottátok. Nem én mondom, (mondja Pál), hanem ti tudtátok, hallottátok. Utána — az 1. fejezet végén — meg azt mondja: Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított. Mint a filippi börtönőr. Valamikor okozta a sebeket Páléknak, egy idő után meg elkezdti kötözni ugyanazokat a

sebeket, amiket ő okozott. Odahívja őket magához, azon az éjszakán, megnyitja az éléskamráját, és hirdetik neki az Isten igéjét.

Azt mondja Isten igéje Onézimusról, erről a kedves szolgáló fiúról, azt írja Pál Filemonnak, hogy egykor haszontalan volt, most pedig mind nekem, mind neked nagyon hasznos. Egykor haszontalan volt, volt az életének egy olyan szakasza, most pedig hasznos.

Milyen csodálatos, ahogy Isten végzi a munkáját Mózes életében. Tudjuk, hogy Mózes indulatos ember lehetett. Azonnal agyonütött egy egyiptomit, mihelyt meglátta, hogy szorongat egy zsidót. És mit olvasunk később? Azt, hogy Mózes volt a föld legszelídebb embere. Mi történt, mi lett vele? És a gazdag ifjúnál miért olvassuk azt: „elment szomorúan, mert sok jószága volt.” Azért, mert ő az élete csúf romjainál maradt. Nem változott semmi.

Hadd kérdezzem meg ma este, hogy vajon a te életedben mikor volt, hogyan történt, amikor beleszólt Isten evangéliuma? Amikor meghallottad az örömhírt? Milyen örömhírt? Azt, hogy nem kell menni az ítéletre, nem kell elszámolni a bűneimmel, mert Jézus Krisztusért, az én mennyei Atyám megbocsátott és eltörölte azokat. El tudod mondani: ki voltam, mivé lettem?

Továbbmegyek: nemcsak az a lényeg, hogy te el tudod-e mondani, hanem az, hogy mások el tudják-e mondani? Pál azt mondja: ti hallottátok, ti tudjátok, hogy üldöztem Isten egyházát. Vajon ezt mások is megállapítják ró-lunk, hogy ezzel az emberrel valami történt?

Jónéhány évvel ezelőtt az egyik hajdúsági városban evangelizáltam, és ott az volt a szokás, hogy az evangelizáció után bejöttek néhányan közös imádságra, hálaadásra. Akkor egy-két atyafi csendesen bizonyoságot is tett, és elmondta, hogyan hallotta meg az evangéliumot, Jézus Krisztus hogyan adott neki új életet és új szívet.

Az egyik bácsira emlékszem, azt mondta, hogy amikor az ébredés idején megtért, hazament a templomból, és azt mondta a feleségének: na, asszony, mostantól még a kutya is máshogy fekszik az ólban, mert én megtértem. Erre a felesége csendesen megszólalt: na, majd meglátjuk. Azt mondta a bácsi, hogy néhány nap múlva kiment a határba szántani, és a lovak nem éppen úgy mentek, ahogy szerette volna. (Aki jószággal foglalkozott, az tudja, hogy idegessé tudja tenni a gazdát, ha a jószág nem éppen oda megy, ahova szeretné.) Amikor emiatt elkáromkodtam magam, akkor annyira szomorú voltam, hogy sírva leborultam ott az eke mellett és eszembe jutott feleségemnek a szava: na, majd meglátjuk.

Milyen jó, hogy sírva leborult ott. Ez azt jelenti: igen, ő már akkor észrevette, hogy új szíve és új élete van neki, de megbántotta most azt az Urat, aki őt mindennél jobban szerette, és az Ő Fiát adta érte váltságul. Igen, ez a döntő: van-e változás az életünkben? Újjá lett-e az életszemléletünk, a felfogásunk? Újjá lett-e az erkölcs? Vajon a beszédünk, a magaviseletünk, indulataink, rossz szokásaink, a beidegződött, sejtjeikben levő szokásaink ugyan-

úgy megvannak? Vagy pedig, ha néha előjönnek is még, de munkálkodik bennem az evangélium? Tudom, hogy Jézus megszabadított?

A TV-ben sokszor lehet látni mosópor reklámokat. Összekoszolnak egy fehér pólót, mindenféle festékanyagot ráöntenek, amitől a rokonok rettegenek, hogy fog kijönni, és bemutatják a mosóport, hogy az milyen kitűnő, és szinte csak beáztatják, és már az egész hófehér lesz. Nem szoktam mosni, ezért nem tudom, hogy valóban így van-e. De azt tudom, hogy Isten igéje azt mondja: „ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek.”

Azt mondja nekünk ez a mai ige: igen, ma is Jézus vérében van erő, csodás erő van Jézus drága szent vérében. Vajon újjá lett-e minden? Vajon meglátszik-e a megértett, meghallott, megfogant evangélium az életünkön?

Az egyik faluban volt egy evangelizáció, és egyik este az ABC-nek a pénztárosa tért meg. Másnap, amikor mentek a falu emberei, hogy vásároljanak – mindenki ismerte ezt az asszonyt: azelőtt mindig csak dobálta az árut egyik kosárból a másikba. Durva volt, ha valaki a pénzt keresgélte. Másnap reggel megváltozott, szépen tette az árut. Mindenkihez volt egy kedves szava, és megkérdezték a faluban: mi történt veled? És el tudta mondani: tegnap este meghallottam Isten igéjét. Íme, újjá lett minden.

Eszembe jut előző gyülekezetünkől egy férfi, aki szántott a határban. A gondnokunk, amikor ment ki, mindig Halleluját énekelt. Odaszól neki: Feri, ha Isten segít, már lassan befejezed a szántást – mert már csak két bárázda volt hátra. Feri bácsi visszaszólt neki: hát akár segít, akár nem, akkor is befejezem. Lép kettőt, eltörrik az eke. Erre Feri bácsi ott leborult az eke mellett. Este eljött az evangelizációra. Néhány év múlva igehirdető presbitere lett a gyülekezetnek. – Néhány presbitert felhatalmaztak: ha a lelkész evangelizál máshol, akkor ez a néhány presbiter megtarthatja az istentiszteletet, még a vasárnap délelőtti is.

Azt mondja Pál apostol: kijelentés útján kaptam. És mire vezeti ezt vissza? Azt mondja: de amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kijelentse az Ő Fiát én bennem... Mert az Isten a Fiát akarja kijelenteni. De amikor tetszett annak...

Olyan jó lenne, ha ma este mi is elmondhatnánk, te is elmondhatnád azt, hogy igen, hozzám is így jutott el az evangélium. Azért jutott el, mert tetszett annak, aki engem anyám méhétől kezdve már kiválasztott, de életem egy pontján ezt tudtomra is adta. Ezt a munkát el is végezte az életemben, és attól kezdve én az Ő szent akaratahoz szabom magam, és Őt szeretem, Őt szolgálom. Pusztítottam Isten egyházát, most meg építem. Erőszakos voltam, most szelíd lettem.

Hadd kérdezze meg tőled az Úr ma este: megváltozott-e a te életed? Látja-e a házastársad, gyermeked, munkatársad, szomszédod? Látják-e a boltban, ahol ismernek téged? Látják-e a környezetemben azt, hogy igen. Így

tudnánk a mi drága Megváltókat szolgálni, hirdetni és az örömmüzenetet továbbadni: érdemes Jézussal járni és Jézusnak élni.

Mi voltam, mivé lettem. Ezt a munkát csak Ő végezheti el bennünk. De adja az Úr, hogy elvégezze, és kijelentse neked az Ő drága Fiát, Jézus Krisztust, aki életét adta váltságul sokakért.

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük, hogy az evangélium rólad szól, hozzád hívogat. Az evangéliumból ismerjük meg, hogy mennyire szeretett bennünket a mi Atyánk, akik semmire nem voltunk méltók, csak halálra, ítéletre, elvettetésre, kárhozatra. Az evangéliumból tudjuk meg, hogy volt egy akarat az életünk felett, amely azt akarta: éljünk, örökké éljünk, és új életben járjunk.

Ó milyen boldogan mondta Pál, és milyen boldogok azok, akik elmondhatjuk: rajtam is könyörült, engem is újjá tett, az én életemet is megváltoztatta.

Urunk, kérünk, hirdettesd a te igédet, a te evangéliumodat, hogy sok-sok árva szív békéjét benned meglelje, és az a sok-sok árva szív benned lelje meg a békéjét, a Megváltóban, az Üdvözítőben.

Segíts nekünk a hétköznapiakban, Urunk, mert annyira hajlamosak vagyunk még mindig minden rosszra. Annyira könnyen tudunk vétkezni, elbukni. Kérünk, tarts vérző oldaladnál bennünket. Mossál meg bennünket újból és újból, Urunk. Tisztogasd meg szívünket, hogy tisztaságod lássuk lélekben és igazságban.

Kérünk, Urunk, hordozd a betegeket kórházban vagy otthon, a gyászolókat, megfáradtakat.

Kérünk a gyermekekért, a fiatalokért, munkába menőkért. Holnap egy új munkás hetet kezdőkért.

Kérünk, hogy amerre járunk-kelek, te légy, Jézus, a mi vezérünk.

Ámen.

625

Halld meg, bűnös ember

✂ Borkó Juliánna (1869-1947)

🎵 Máté János (1934-1998)

Halld meg, bű - nös em - ber: Jé - zus sze - ret!
Légy hát, szí - vem, bá - tor: Jé - zus sze - ret!

Bű - nöd, bár nagy ten - ger, Jé - zus sze - ret.
Meg - véd a hú Pász - tor: Jé - zus sze - ret!

Jöjj csak hoz - zá hit - tel, tö - re - del - mes szív - vel,
Szent i - gé - je mond - ja, hogy van re - ám gond - ja,

Nem vet Ő el, hidd el, Jé - zus sze - ret.
Hi - tem is sut - tog - ja: Jé - zus sze - ret!

3. Ez a boldogságom: Jézus szeret!
Nincs más orvosságom: Jézus szeret!
Bár a kereszt rajtam, e világi zajban
Egyre zengi ajkam: Jézus szeret!
4. Nem félek haláltól: Jézus szeret!
Felvisz Ő magához: Jézus szeret!
Mennyben élek újra, angyali kar zúgja:
Béke, halleluja! Jézus szeret!
5. Zengjük hát, testvérek: Jézus szeret!
Lássák minden népek: Jézus szeret!
Hozzá hívek légyünk, tőle el ne térjünk,
Zengjük, amíg élünk: Jézus szeret!